

κατορθώνω να προξενώ τόσο χαράν εις τους φίλους μου. Έκ των τριών ψευδώνυμων αυτό, βλέπει, προτιμώ.

Τό νέο σου ψευδώνυμον, θεά της Νίκης, μ' άρέσει, περισσότερο μάλλον από το πρώτον. Γράφε μου λοιπόν τακτικά.

Καλέ τί έκαμες, θαυμαστά της Έξοχής; Έγραψες εκάστην λύσιν εις χωριστόν χαρτίον; Και σύ έκοπίσαςνά τας γράψης ούτω, και έγώ θα χρειασθώ πολλήν ώραν να τας εξελέξω. Είς τό έξής γράφε θλας τάς λύσεις ένός φυλλαδίου εις έν και τό αυτό τεμάχιον χαρτίου.

Τό ψευδώνυμον Έδθμος Σπίρος προτιμήσον έν των άλλων δύο, Αισχύλε Τραγωδέ, και γράφε μου συχνότερα.

Είδες πόσην ευχαρίστησιν αισθάνεται κανείς όταν μόνος του εύρεσκει την λύσιν κανενός αίνιγματος, Αθήνα Άνοιξ; Δι' αυτό, κ' έγώ προτείνω τάς πνευματικάς ασκήσεις: άξύνουν τον νουν και προξενούν χαράν εις τόν εύρίσκοντα την λύσιν των.

Στέλλε μου σύ πνευματικάς ασκήσεις, φίλε Ν. Κουτσουγιάννη, και έγώ θα δημοσιεύω έξ αυτών όσας κρίνω άξίας δημοσιεύσεως.

«Κάλλιο άργά παρά ποτέ» λέγει ή παροιμία, Έμπαθή Άταγνώστα' τώρα που ήρчисες να μου γράψης έσο τακτικάς.

Και τό ψευδώνυμον σου και τό ύφος της επιστολής σου, Ταπεινόν 'Ιον, μου λέγουν ότι είσαι μετροφορέστατον κοριτσάκι και πολύ άξιαγάπητον. Πολύ θα χαιρώ να λαμβάνω επιστολάς σου.

Και τό νέο μυθιστόρημα, Πλοίαρχε Μάρκαρη, πώς σου φαίνεται;

Καλά λές, Άργυρέ Παροδέλλης, τόσα έτη γνωρίζομεθα και δεν μου είχες γράψη ποτέ επιστολήν. Άλλά μήπως είσαι ή μόνη; Πόσαι άλλοι φίλοι μου, μολοντί πρό πολλών έτών λαμβάνουν τό περιοδικόν μου, δεν μου έγραψαν ακόμη δύο λέξεις ως να μη έννοούν ότι σκοπός της άλληλογραφίας μου είναι να συνηθίσουν εις την επιστολογραφίαν, ήτις άπαιτεί πολλήν τέχνην δια να είναι ευάρεστος. Σύ καλά εκθέτετε τάς ιδέας σου και δια της έξασκήσεως θα μάθης να γράψης με χάριν.

Νά σας ήση, Άργεία Τελέσιλλα, ή μικρός σας Περικλής και να γίνη ένδοξος και αυτός ως ή άρχαίος Περικλής του όποιου φέρε τό όνομα.

Φίλησέ μου τον και αυτόν και τον Εύριπίδην. Πολύ σας ευχαριστώ, Πυραμίδες της Αίγύπτου, δια τάς προσπάθειάς τάς όποιάς μου υπόσχεσθε να καταβάλετε πρός εύρύτεραν διάδοσιν του περιοδικού μου έν 'Αλεξανδρεία και περιμέτων άνωτομικών τό άποτέλεσμα των ένεργειών σας.

Είμαι τώρα ευχαριστημένη, Νίκη Μαρτή, με τάς εβδομαδιαίας επισκέψεις μου;

Πώς πάει λοιπόν τό βιολί, Μέλλων Ναύαρχε; προώδευσεσ όλίγον;

Όχι, Άτρόμητε Πολεμιστά, δεν είμαι θυμωμένη μαζί σου. Διαγωνισμόν διηγήματος θα προτείνω λίαν προσχεύς.

Και μία χαρμόσυνος είδησις: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραθώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαρμόσυνος είδησις: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραθώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαρμόσυνος είδησις: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραθώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 12' Απριλίου ε.ε.)

48. Λεξιγράφος.

Τό πρώτόν μου τούς βράς εις πόλεμον όπλιζει. Τούς δε λειμώνας πάλιν τό δεύτερον στολίζει. Άν ώριμον τό έλιν εις κήπον άπαντήσης Τήν άδειάν μου έχεις να τό καταβροχθήσης.

49. Στοιχειόγράφος.

Διώξε πη και βάλε χη' Και εύθός—μα προσοχή! — Τούς ανθρώπους παρατώ Και εις τάς θεάς πετώ.

50. Μωσαϊκόν.

'Ο Πλάτων ή φιλόσοφος και ή σοφός Θαλής, Προσέτι δε και ή Σαπφώ κι' ή μέγας Σοφοκλής Έγκλείων τά συστατικά που πρέπει να ζητήσης. Πηνού ώραιον τώνομα δια να σχηματίσης.

51. Πρόβλημα.

Έπιλήρωσαν 96 δραχμαί εις 14 έργάτας άνδρας και γυναίκα· έλαβε δε έκαστος άνήρ

τόσας δραχμάς όσαι ήσαν αι γυναίκες, και έκάστη γυνή τόσας δραχμάς όσαι ήσαν οι άνδρες. Πόσοι ήσαν οι άνδρες και πόσαι αι γυναίκες;

52. Αίνιγμα Δημόδες.

'Όταν τό δέντρον περπατεί, όταν τό λύνος σέκεται. Έστλή ύπό του Λεουκά Τριανταφύλλου.

53. Φύρσην—μέγδην.

Στρέφει νει αι είθαι άρχετις στη μερσολύνης Κ' αι στρέφει αραίωσά τό σάφ στη ρισαλλά έσθήνης: Άγρηγορία του χρωπού, και οδηνή κλυγεία Του τενελούσο, και εθού ξε φύσου ολευγία.

54—58. Φωνηεντογράφος.

Διά των κάτωθι συμφώνων, τη προσθήκη τριών φωνηεντών πάντοτε των αυτών, να σχηματισθώσι 5 λέξεις. Η τάξι των συμφώνων δύναται να μεταβληθή, αι δε εύρεθώσμενα λέξεις θα σημαίνωσι:

Α') Αύτοκράτορα Ρωμαίων.—Β') Κώμην της Ελλάδος.—Γ') Νόμισμα.—Δ') Τακτικόν άριθμητικόν.—Ε') Πορθμόν της Εύρώπης.

1) ΔΜΚΣ.—2) ΔΜΚΣ.—3) ΑΒΣ.—4) ΑΓΣ.—5) ΠΒΡΣ.

59—63. Μαγικόν γράμμα.

Δ' άνταλλαγής ένός γράμματος των κάτωθι λέξεων μεθ' ένός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθώσιν άλλα τόσαι λέξεις:

Ηλιας, λείος, άργός.

41—43. Κεκρυμμένα όνόματα θεών.

1.—'Εστι δίκης όφθαλμός δε τά πανθ' όρμ. 2.—Αυτός έαυτού έκαστος άριστος φύλαξ.

64. Διπλή άκροστιχίς.

Τά άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα κριτού του 'Αδου, τά δε δεύτερα, άντιστρόφως αναγνωσκόμενα, τό όνομα άρχαίου θεού.

1. Ποταμός. 2. Μαθητής του Χριστού. 3. Άρχαίος στρατηγός. 4. Πτηνόν. 5. Άγγειον. 6. Νήσος της Ελλάδος.

65. Φωνηεντόλεπον.

Ο—ροτς—τυ—πλν—ν—τ—κλν—ββλν. Έστλή ύπό της Φιλέργου Χαλιάνου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ύπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθές παρασχόν εις την χώραν ήμιν έπηρεσία· και ύπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ 'Εσωτερικού δραχ. 5.—'Εξωτερικού φρ. χρ. 7 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Εν Ελλάδι λεπ. 10.—'Εν τω 'Εξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν 'Αθήναις Πλατεία Όμονοίας, άριθ. 10 της οδού Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—5 'Εν 'Αθήναις, την 19. Μαρτίου 1894 'Ετος 16ον.—'Αριθ. 5

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια· ίδε σελ. 25]

'Αλλά μόλις είχε προφθάση να έκστομίση τούτο και ή άμαξα, της οποίας εις τροχός προσέκρουσε κατά όγκολίθου, ανεποδογυρίσθη, τό άλογον έπεσε με τό πλευρόν και ή άμαξηλάτης έξεσπενδονίσθη μακράν εις έν λειβάδιον.

Η δεσποινίς Θηρεσία προσεπάθησε ναπαλλαχθή έκ του βάρους της ανεψιάς της και των τόσων σκεπασμάτων. Δεν ήσθάνετο κανένα πόνον, αλλά τη ήτο άδύνατον να κάμη την παραμικράν κίνησιν. Η Εύτυχία, μάλλον έλευθερά, έδοκίμασε ναναρριχηθή μέχρι του καθίσματος του άμαξηλάτου· τό κατώρθωσε και είδεν ένα άνθρωπον έρχόμενον προς βοήθειάν των. Αυτός τότε έβοήθησε την δεσποινίδα Μορδάς νανεγερθή, εκείνη δε διηυθύνθη άμέσως προς τό μέρος, όθεν ήκούοντο στεναγμοί.

Ο άμαξηλάτης δεν ήδύνατο νανεγερθή. Μόλις έδοκίμαζαν να τον έγγίσουν, οι γογγυσμοί του έδιπλασιάζοντο. «Τά πράγματά τα βλέπω σκουρα» είπεν ή άνθρωπος, ή όποιος είχε σπεύση προς βοήθειαν. «Αυτός εδώ δεν μπορεί να κινήθι, βοήθεια για να σηκώσουμε τό άλογο και τό άμάξι δεν έχουμε, και ιδού ότι άρχισε να νυκτώνη. Το μόνον που σας συμβουλεύω, κυρία μου, είναι να έλθετε μαζί μου ως τον πύργον και εκεί ή γυναίκα μου, που είναι κηπουρός, θα σας κάμη ένα φυτζάνι τίλιο και θα συνέλθετε. Το κοριτσάκι είναι ώχρό σαν τό πανί. Έν τω μεταξύ θα γυρίσω εδώ με άλλους ανθρώπους.

—Πώς ονομάζεται ή πύργος αυτός και πόσον απέχομεν; —Δέκα λεπτά της ώρας τό πολύ. Είναι ή πύργος Ρομπριζέ και άνήκει εις την κυρίαν Μαρκησιάν του Ρομπριζέ, που θα την έχετε άκούση βέβαια. Είναι άρχαία και πολύ μεγάλη οικογένεια. Οι αυθένται του πύργου όλοι υπήρξαν γενναίοι και αγαθοί. Διηγούνται ένα σωρό πράγματα γι' αυτούς.»

Η δεσποινίς Μορδάς, ή όποία ήκολούθησε την συνετήν συμβουλήν του γηραιού υπηρέτου, έμαθε παρ' αυτού καθ' όδόν, βαδίζουσα παρά τό πλευρόν του μετά της ανεψιάς της, ότι σήμερα ή οικογένεια Ρομπριζέ, άπετελείτο μόνον από μίαν γραιάν έγδοήκοντα δύο έτών και από την διαέγγονόν της, αριθμούσαν δεκατρείς ή δεκατέσσαρας άνοιξεις, κατά την ποιητικήν φράσιν. Το άτυχές παιδίον είχε ήδη χάση την μητέρα του, όταν τω 1870 ή πατήρ του, ή τελευταίος των Ρομπριζέ, έφρονεύθη εις τό Ραισχόφεν.

Ο Πέτρος — ούτως εκάλειτο ή σύζυγος της κηπουρού, — όμιλών εβάδιζε τόσον γρήγορα, ώστε αι δεσποινίδες Μορδάς, με έλην την έπιθυμίαν την όποιαν είχαν να φθάσουν ταχέως και να στείλουν βοήθειαν εις τον άμαξηλάτην, δεν ήδύνατο

«Είς τροχό της άμαξής προσέκρουσε κατά όγκολίθου» να τον ακολουθήσουν. Η δεσποινίς Θηρεσία τω έκαμε την παρατήρησιν. «Με συγχώρετε, κυρία μου» είπεν ή Πέτρος δικαιολογόμενος «άλλά έσυνείδησα να περιπατώ έτσι γρήγορα εις τό κτήμα. Έγώ τό φυλάττω και πρέπει να είμαι πανταχού παρών... άλλώς, μ'έννοείτε, οι κλέπται και οι λαθροήται...» Διεκόπη δια νάνοίξη την κιγκλιωτήν θύραν, δια της

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ',

'Εκάστος τόμος έκτός του μυθιστορημάτος του και της άλλης ποικίλης βλτης έχει και 100—130 εικόνες.

'Εκτακτος όλος ευκαιρία παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους έπιθυμούντας την δια της αναγνώσεως ήθικων βιβλίων μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεως των Παιδων σχημάτισα πλήρεις σειράς των μέχρι τούδε έκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικού τούτου, άπεφάσισε να προσφέρη εις τό Κοινόν τους πλεονάζοντα τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εύθυνήν, εις τό τρίτον σχεδόν της αξίας αυτών, ήτις προς δραχμήν 1 τον τόμον, άντι της συνήθους αυτών τιμής των δραχμών 2,50.

Οι πλεονάζοντες και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι είναι ή πρώτος και

ή τέταρτος μέχρι του είκοστού τρίτου, ήτοι πάντες οι έκδοθέντες μέχρι τούδε τόμοι της Διαπλάσεως, έκτός του δευτέρου και του τρίτου, έν έλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και έξ άλλων μεν τόμων είναι όλίγα τά πλεονάζοντα και εις την τιμήν της μιάς δραχμής προσφερόμενα άντίτυπα, έξ άλλων δε περισσότερα. Επομένως οι έπιθυμούντες να άποκτήσωσιν όλην την σειράν των 24 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν έκ των πρώτων, διότι έκ της προθυμίας μεθ' της ήγοράζοντο μέχρι τούδε οι τόμοι της Διαπλάσεως εις την τιμήν των δραχμών 2,50 βέβαιον είναι ότι έντός ολιγίστου χρονικού

διαστήματος θα έξαντληθώσι πάντες οι παρεχόμενοι εις την ήλαττωμένην ταύτην τιμήν της 1 δραχμής, μεθ' ή αι όλίγαι φυλαττόμεναι έν τή άποθήκη πλήρεις σειράι των 23 τόμων θα πωλώνται και πάλιν εις την άρχικήν των τιμήν, προς δραχμάς 2,50 ή τόμος.

Οι έν ταίς επαρχίαις πρέπει να πέμπωσι κατ' εύθείαν προς τό Γραφεϊόν μας, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,40, διότι 10 λεπτά απαιτούνται δια ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου. Οι δε έν τω έξωτεριχώ πέμπωσιν εις χρυσόν τό αντίτιμον (φράγκον χρυσόν έν δι' έκαστον τόμον), δεν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθείαν προς τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, έκδοτήν της Διαπλάσεως των Παιδων, έν 'Αθήνας, δια ταχυδρομικών επιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 δραχμών, έν του 'Εξωτεριχού, είναι δεκτά και εις γραμματόσημα. Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμίν έγκαιρώς την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτών γραμματόσημον δια την δαπάνην της έκτυπώσεως της νέας ταυρίας. Παραπάνω περί μη λήψεως φύλλων γινόμενά μετά παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τό πολύ από της έκδόσεως των εστιν άπαράδεκτα.

Ἡ πριγκίπισσα Ροζάλλα, ἡ συνήθως τόσον ζωηρά, ἔμεινε ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους σχεδὸν ἀκίνητος, ἐφ' ὅσον τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο ἀνοικτὸν, καὶ πλέον ἢ ἀπαξ ἡ θεὰ τῆς παρετήρησεν ὅτι ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦκουεν ἀκόμη καὶ ἀφ' οὗ ἔπαυεν ἡ μουσική, διότι τόσον ἦτο βαθεῖα ἡ ἐπ' αὐτῆς παραγομένη ἐντύπωσις.

« Τὸ παιδί ἔχει κλίσην, εἶμαι βεβαία » ἐσυλλογίζετο ἡ δεσποινὴς Θηρεσία « πολὺ γρήγορα θὰ μάθῃ, ἂν ἀρχίσῃ μαθήματα. » Ἡ Εὐτυχία δὲν περιέμενε τὰ μαθήματα ταῦτα, διὰ νὰ θέσῃ τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν πλήκτρων. Μόνη τῆς ἐπανεύρισκε τὰς περισσοτέρας τῶν ἡγαπημένων τῆς μελωδιῶν. Ἐκπληκτος δέ, μετὰ τὰς πρώτας τῆς δοκιμᾶς, εἰσώρμησε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἀνέκραξε :

— « Μπαμπᾶ ! ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ πλῆτῃ πλέον. »

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΥΡΟΣ

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἔβλεπεν ἐν ἀλόκοτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πότε ἔτρεχεν ἔμπροσθέν του, πότε τον παρηκολούθει ὀπισθόν του. Ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, μάλιστα καὶ τῷ ὁμοίᾳζεν ἴσον ἦτο μαῦρος.

Ἄν ἐστέκετο ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης πρότινος οἰκίας, ἔβλεπε τὸν μαῦρον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἂν ἐβάδιζεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ μαῦρος οὐδέποτε τον ἄφινε μόνον. Ἄν ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἐκίνε τὸς πόδας, τοὺς ἐκίνε καὶ ὁ μαῦρος ἂν ἐκυπτεν ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης, ἐκυπτε καὶ ὁ μαῦρος ὅ, τι ἔκαμνε ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἔκαμνε καὶ ὁ μαῦρος.

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε καὶ λέγει με ὀργὴν εἰς τὸν μαῦρον :

— Ἀδιάκριτε, θὰ με περιπαίξῃς λοιπὸν ὅπου ὑπάγω καὶ ὅπου σταθῶ ; Περιέμενε καὶ νὰ ἰδῆς τί θὰ σοὺ κάμω.

Καὶ σηκόνει τὸν πόδα του διὰ νὰ τον λακτίσῃ ἄλλ' ὁ μαῦρος σηκόνει ταυτοχρόνως τὸν ἰδικόν του ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης λακτίζει με μανίαν τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ὁ μαῦρος.

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης πονεῖ ἀπὸ τὸ δυνατόν λακτίσμα καὶ κυνηγεῖ τὸν μαῦρον οὗτος φεύγει πρὸ αὐτοῦ χωρὶς ὅμως νὰ ἀπομακρύνεται ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης τρέχει ὀπισθόν του, ἀπλόνει τὰς χεῖρας διὰ νὰ τον συλλάβῃ ἄλλα δὲν τὸ κατορθώνει. Τέλος πάντων ἀπελπισθεὶς ἐπιστρέφει με κλαύματα εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διηγῆται εἰς τὴν μητέρα του τὸ πάθημά του.

Ὁ μαῦρος, ὡς νὰ εἶχε κουρασθῆ δὲν τον ἐκυνήγει πλέον.

Πόσος ἦτο τάχα ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ;

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Ὁ καρχαρίας ζῆ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀλλ' ἀγαπᾷ πρὸ πάντων νὰ περιφέρεται εἰς τοὺς κόλπους τοὺς πλήρεις ἰχθύων διὰ νὰ τρώγῃ με ἀπληστίαν. Καὶ συνήθως μὲν καταβροχθίζει ἰχθύς, ἀλλὰ περισσότερο νοστιμεύεται τὸ κρέας τῶν ἀνθρώπων ἢ ἄλλων ζώων.

Τὸ φοβερόν τοῦτο θαλάσσιον θηρίον ἔχει ὀξυτάτην ὄσφρησιν ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν δύναται νὰ διακρίνῃ τὸ θῦμά του, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐφορμᾷ μετὰ ταχύτητος ἀπιστεύτου, διασχίζων τὸ ὕδωρ διὰ τῶν ἰσχυροτάτων πτερυγίων του.

Ὁ καρχαρίας εἶνε λίμαργον ζῶον, ἀκολουθεῖ δὲ τὰ πλοῖα τοῦ ὠκεανοῦ διὰ νὰ ἀρπάξῃ τὰς εἰς τὴν θάλασσαν ριπτομένας τροφάς, κατατρῶγει πᾶν ὅ, τι πέσῃ εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸν ὁμοιάζοντα με βάραιον ὁστᾶ, κρέατα σάπια, ξύλα, κενὰ κιβώτια καὶ ὅ, τι ἄλλο. Αἱ βουβαλασιγόνες του ἔχουσι τριπλῆν σειρὰν ὀδόντων.

Ὅταν ζητεῖ τροφήν πλέει ἀθορόβως σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος μόνον τὸ ἄκρον τοῦ πτερυγίου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς ῥάχews του φαίνεται κάποτε ἐκτὸς τοῦ ὕδατος τότε τον διακρίνει ὁ ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς τοῦ ναύτου, ἀκούεται δὲ ἀλαλαγμὸς εἰς τὸ πλοῖον καὶ πάντες ἐτοιμάζονται νὰ συλλάβουν αὐτόν.

Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται συνήθως γονδρὸν ἄγκιστρον, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων οἱ κροσπῶλαι κρεμῶσι τὸ κρέας τοῦτο συνέχεται με μακρὰν στερεὰν σιδηρᾶν ἄλυσιν, ἣτις συνδέεται με μακρὸν καὶ χονδρὸν σχοινίον.

Εἰς τὸ ἄγκιστρον προσκολλάται ὡς δόλωμα τεμάχιον στέατος. Ὁ καρχαρίας ὅταν πεινᾷ ἐφορμᾷ εὐθὺς ἐπ' αὐτοῦ, ἄλλοτε ὁμοίως, εἴτε διότι δὲν πεινᾷ εἴτε διότι ἐννοεῖ τὸν δόλον, περιστρέφεται περίξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ το ἐγγίση.

Οἱ ναῦται ἀνυψῶνται τὸ σχοινίον τὸ δὲ θηρίον γίνεται τότε θῦμα τῆς λαιμαργίας του φοβούμενον μὴ του διαφύγῃ τὸ εὖρημα ἐφορμᾷ καὶ καταβροχθίζει καὶ δόλωμα καὶ ἄγκιστρον.

Τὸ δύσκολον ὅμως εἶνε ὅχι πῶς νὰ γκιστρωθῇ ἀλλὰ πῶς ν' ἀνασπρῆ ὁ καρχαρίας, διότι πολλὰκις κατορθώνει νὰ θραύσῃ τὴν ἄλυσιν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποπνιγῇ με κάθε τρόπον, ὅταν δὲ ἐννοήσωσιν οἱ ναῦται ὅτι ἔπαυσε πᾶσα ἀντίστασις τότε ἀνασύρουσιν αὐτόν.

Ἀλλὰ πολλὰκις μόλις ἡ κεφαλὴ τοῦ καρχαρίου ἐξέληθ' ἐκ τοῦ ὕδατος, τὸ θηρίον φαίνεται ἀναλαμβάνον πάλιν ζωὴν, τότε δὲ ἀρχεται νέος ἀγὼν. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει καταβυθίζουσι πάλιν τὴν κεφαλὴν του, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ ἀσφυξία.

Συγχρόνως οἱ ναῦται ρίπτουσι βρόχον

καὶ συλλαμβάνουσι τὴν οὐρὰν τοῦ καρχαρίου ὅστις ἀνασπρῶμενος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καταπίπτει βαρέως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ ἰσχυρῶς διὰ τῆς οὐρᾶς του.

Οἱ ναῦται ἀποτελειώνουσι τότε τὸν καρχαρίαν διὰ διαφορῶν ὄπλων ἀφ' οὗ δὲ μείνη ἀκίνητος καὶ νεκρὸς τότε ἀνοίγουσι τὴν κοιλίαν του. Τί δὲν βλέπει τις ἐκεῖ μέσα !

Ἐντὸς τοῦ στομάχου του ἀνευρίσκειται ὀλόκληρος συλλογὴ παντὸς εἶδους πραγμάτων, ξύλα, ὑποδήματα, σχοινία ἀνακατωμένα με ἰχθύς. Ἐνίοτε δὲ ἀφοῦ συλληφθῇ τὸ θηρίον καὶ διασχισθῇ ἡ κοιλία του, οἱ ναῦται ἐξάγουσι τοὺς ἰχθύς, ὅστινες εἶνε ὅλως ἀνέπαφοι καὶ ἐμενον ἐντὸς τοῦ στομάχου τοῦ καρχαρίου ὡς ἐντὸς μεγάλης ἀποθήκης, καὶ τοὺς τρώγουσι.

Καὶ εἰς τὰς ἐλληνικὰς θαλάσσας εὐρίσκονται καρχαρία ἰδίως εἰς τὰς βορείας Σποράδας καὶ τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς ἐν γένει ὅμως εἶνε σπάνιοι εἰς τὰς ἐλληνικὰς θαλάσσας.

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ !

Πῦρ λαμπρὸν λάμπει ἐν τῇ ἐστία καὶ θερμαίνει τὸ δωμάτιον. Ἡ μικρὰ Λουκία κάθηται εἰς τὸ τραπέζιον τῆς καὶ καταγίνεται νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν θεῖαν τῆς.

« Ἀ γ α π η τ ῆ μ ο υ θ ε ῖ α » ἔγραψεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κομψοῦ χαρτίου καὶ μετεχειρίσθη ὄλην τὴν καλλιγραφικὴν τῆς τέχνην. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν κάθηται καὶ παρατηρεῖ τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις καὶ δὲν κατορθώνει νὰ προσθήσῃ ἄλλο τίποτε.

« Τί νὰ γράψω ! » ἔλεγε τεταραγμένη, τί νὰ γράψω ! καὶ ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ἡ ἀγωνία καὶ ἡ λύπη. Μετ' ὀλίγον ἐξέσπασε καὶ δύο δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, κατέρρευσαν ἤσυχα ἤσυχα ἐπὶ τῶν δροσερῶν παρεῶν τῆς καὶ ἔσταξαν ἐπὶ τοῦ χαρτίου, τὸ ὁποῖον τὸσην ὄραν περιμένει ἐνώπιόν τῆς.

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπε ! ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία καὶ ἐπίεσε τὸ στυπὸν χαρτὸν ἐπὶ τῶν διαφανῶν σταγόνων. « Ἐ, καὶ τί πειράζει ; εἶπε μετ' ὀλίγον, παρατηροῦσα τὴν ὑγρὰν κηλίδα, μήπως ἐγὼ θὰ το γεμίσω ὅλον ; θὰ γράψω μόνον ἕως ἐκεῖ ὅπου εἶνε στεγνόν. Λοιπὸν ἄς ἐξακολουθήσωμεν « Ἀγαπητῆ μου θεῖα... »

« Λαμβάνω τὴν γραφίδα νὰ σας γράψω καὶ νὰ σας ἐρωτήσω περὶ τῆς υγείας σας. Ἡμεῖς ἐδῶ ὄλοι ὑγιαίνομεν. »

— Τί ἄλλο νὰ γράψω ; Τὰ ἴδια τῆς ἔγραψα καὶ τὸ νέον ἔτος, τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα. Ἀχ ! Θεέ μου, τί βάσανον εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα ; Ἀχ ! καὶ

νὰ εἰξευρα πόσος τα ἡμέρᾳ πρώτος ! Χαρὰ ἔστην ἐφεύρεσιν ! Νὰ βασανίζωμαι ἐγὼ ἀπὸ τὸ πρῶτ καὶ πόσος εἰξεύρει πόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι βασανίζονται μαζί μου αὐτὴν τὴν ὄραν ! Ἀμ' ἐκεῖνός που ἡμέρᾳ τὸ ταχυδρομεῖον ! Ἐκεῖνος δὲ εἶνε διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔγραφον γράμματα ἂν δὲν εἶχαν πῶς νὰ τα στείλουν καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἐβασανίζομην ἀπὸ τὸ πρῶτ... Πταίει ὁμοῦ καὶ ἡ θεῖα μου, ἡ ὁποία, καθὼς καταλαμβάνω δὲν με ἀγαπᾷ πολὺ. Ἄν με ἡγάπα θὰ ἐπήγγαινε νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς εἰς τόπους ἀγρίους ὅπου δὲν πηγαίνει τὸ ταχυδρομεῖον !

Ταῦτα λέγουσα ἡ Λουκία ἀπέθεσε τὴν γραφίδα τῆς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ τραπέζιου καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς δαυλοὺς ὅστινες ἐκάθοντο ἐν τῇ ἐστία. Βλέπουσα δὲ τὴν φλόγα τῆς ὁποίας ἡ κορυφὴ ἐφαίνετο κυανῆ, ἔλεγεν ἡ Λουκία :

« Τί παράξενη γυναικοῦλα ! μετὰ τὸ κόκκινο φορεματάκι τῆς καὶ μετὰ τὸ καπέλακι τῆς τὸ οὐρανί. Σὰν νὰ βλέπω τὴν θεῖαν μου, εἶνε ἀπαράλλακτη. Πῶς φαίνεται λυπημένη !

— Καὶ εἶμαι πολὺ λυπημένη, ἠκούσθη φωνὴ λεπτῆ, ἐρχομένη ἐκ τῆς ἐστίας. Ἄκουσ ἐκεῖ νὰ ἐξορισθῶ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς... »

— Ὅχι, θεῖα μου, ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία μετανοοῦσα, ὅχι, μὴ φύγετε !

— Σὺ μ' ἔστειλες, Λουκία μου, γυναικὴ ἡλικιωμένη ! καὶ πρέπει νὰ φύγω, ἀπεκρίθη ἡ λεπτῆ φωνή.

— Μὴ, θεῖα μου, μὴ... »

— Ἀχ ! Θεέ μου, νὰ ἐξορισθῶ τόσο μακρὰν ! καὶ ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ θηρία ;

— Μάλιστα, θεῖα μου, ὑπάρχουν ! Ὅφεις, ρινόκεροι, γορίλλοι, καὶ μεγάλες μαϊμούδες ποὺ μοιάζουν σὰν ἀγριοἄνθρωποι ! Νὰ ἀκούατε προχθὲς τὸν πατέρα ποὺ μου τάλεγε ! Μὴ, θεῖα μου ! γυρίσετε ὀπίσω εἰς τὸ σπιτάκι σας !

— Τάχα δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ ἀνθρωποφάγοι ! καὶ ἂν σας φάγουν ; ὦ συμφορὰ μου ! καὶ ἡ Λουκία ἔκλαιε γοερῶς.

— Καλέ, τί ἔχετε, κυρία Λουκία ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἦτο σκοτεινόν, διότι ἦτο ἤδη νύξ. Πῶς κάθεσθε θεοσκότεινα ; Σὰς φέρνω φῶς.

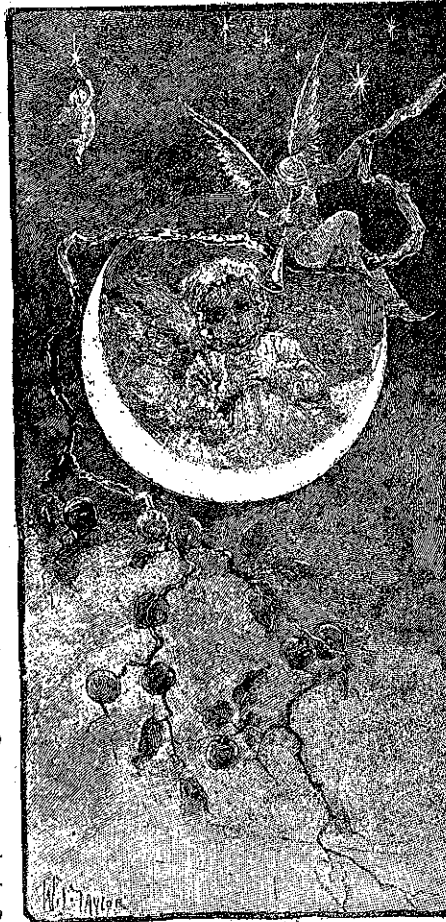
Ἡ Λουκία παρετήρησε κύκλω τῆς μετὰ πολλῆς ἀπορίας καὶ ἔπειτα εἶπε :

— Ὅθ μ' ἐπήρην ὁ ὕπνος, φαίνεται. Καὶ πταίει αὐτὸ τὸ γράμμα. Δέν μου λές, Μαρία, σὺ γράφεις κάποτε γράμματα ;

— Πῶς ὅχι !
— Εἰς ποῖον ;
— Εἰς ποῖον ; Εἰς τοὺς γονεῖς μου,

εἰς τὸν ἀδελφόν μου, εἰς τὴν θεῖαν μου. — Εἰς τὴν θεῖαν σου ! Γράφεις λοιπὸν κάποτε εἰς τὴν θεῖαν σου ; Καὶ τί τῆς γράφεις, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐεύρω κ' ἐγὼ ; Νά, ὁ τι μου κάθεθι. Τῆς γράφω τί ἔκκαμα, τί εἶδα, τί ἤκουσα. Ἄν ἔμαθα καμμίαν συνταγὴν φαγητοῦ τῆς τῆν γράφω. Ἐάν ἔπαισα τίποτε καὶ μ' ἐμάλλωσαν, ἂν μου εἶπαν κἀνένα καλὸν λόγον τίδιότι ἔκαμα τὸ χρεῖός μου. Ἐρωτῶ κάμουν οἱ γείτονές μας, οἱ φίλοι μας. Καὶ ὡς νὰ

« Ὅ, τί εὐμορφον ὄνειρον ! » (Σελ. 37, στήλ. γ'.)

γυρίσης νὰ ἰδῆς ἐγέμισα μία κολλὰ χαρτί.

— Λοιπὸν, Μαρία μου, θὰ 'σου δώσω κάμποσες κόλλες χαρτί ὠραῖον ἀπ' ἐκεῖνό που μ' ἔστειλεν ἡ θεῖα μου δῶρον, διὰ νὰ γράψῃς εἰς τὴν θεῖαν σου. Νὰ σου δώσω καὶ φακέλους.

— Εὐχαριστῶ, κυρία Λουκία, ἔχετε ψυχὴν ἀγγελικὴν, εἶπεν ἡ Μαρία ἐρυθρούσα ὑπὸ χαρᾶς.

— Ψυχὴν ἀγγελικὴν ! διενόθη ἡ Λουκία καὶ ὁμοῦ ἤθελα νὰ στείλω τὴν θεῖαν μου, τὴν ἀγαπητὴν μου θεῖαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ λείψω πλέον ἀπὸ τὸν κόπον νὰ τῆς γράψω ! Ψυχὴν ἀγγελικὴν !

Καὶ ἔσχισε τὸ γράμμα ὅπερ εἶχεν ἀρ-

χίσῃ. Τὴν δὲ ἐπιούσαν, ἡ θεῖα τῆς Λουκίας ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην

« Ἀγαπητῆ μου θεῖα,

» Καίρω πολὺ διότι δὲν ἐπήγατε εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶνε οἱ γορίλλοι, οἱ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία καὶ προτιμῶ ὅτι το γράμμα μου τοῦτο θὰ ἔλθῃ νὰ σας εὖρη εἰς τὴν Λευκάδα τὴν ὠραῖαν νῆσόν σας. Εὐτυχῶς μόνον εἰς τὸν ὕπνον μου ἐπήγατε εἰς τοὺς ἀγρίους ἐκεῖνους τόπους.

» Τί παράξενά που εἶνε τὰ ὄνειρα ! Ὅταν ἦμην πολὺ μικρὰ, εἶδα, τί ὠραῖον ὄνειρον ! Εἶδα ὅτι ἐκαθήμεν μέσα εἰς τὴν σελήνην καὶ μικρὰ ἀγγελάκια ἀνάβαν τὰ ἄστρα, ἔνα μάλιστα ἦλθε μετὰ τὴν σάλπιγγά του κοντὰ μου καὶ μου ἔπαιζε. Ὅ, τί εὐμορφον ὄνειρον ! Ὅχι σὰν ἐκεῖνό που εἶδα χθές !

« Τὸ χαρτί τὸ ὁποῖόν μου ἐστειλάτε τὸ νέον ἔτος εἶνε πολὺ εὐμορφον, καὶ μετὰ χαρᾶς το μεταχειρίζομαι διὰ νὰ σας γράψω. Ἐδῶκα ὀλίγον εἰς τὴν ὑπηρετρίαν μας τὴν Μαρίαν, διὰ νὰ γράψῃ εἰς τὴν θεῖαν τῆς, διότι καὶ αὐτὴ ἔχει θεῖαν καὶ τῆς γράφει συχνά. Τῆς διηγείται τί τῆς συνέβη, τί εἶδε, τί ἤκουσε καὶ μάλιστα ἂν ἔπαισε τίποτε. Καὶ ἐγὼ, θεῖα μου, θὰ σας εἰπῶ τί ἔκαμα. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἦμην τρίτη εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ δευτέρα εἰς τὴν ἀριθμητικὴν. Τώρα μελετῶ μετὰ τὴν μητέρα εἰς κλειδοκύμβαλον ἐν τεμάχιον διὰ τεσσάρων χερῶν. Τὸ πρῶτον μέρος τὸ παῖζω ἐγὼ καὶ σχεδὸν τὸ εἰξεύρω καὶ ὅταν ἔλθετε τὸ Πάσχα θὰ σας το παῖζω. Ἡρξισα νὰ στριψῶ μίαν δωδεκάδα μαντηλάκια. Καὶ ὁ Κώστας ἐπῆρε καλοὺς βαθμοὺς αὐτὸν τὸν μῆνα. Τὴν Κυριακὴν ἐπήγαμεν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Μοντενέγγρου καὶ ἐδιασκεδάσαμεν πολὺ μετὰ τὰ παιγνίδια τῶν θηρίων. Εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν μου θὰ σας γράψω πολλὰ περίεργα πράγματα διὰ τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Μοντενέγγρου, τὸ ὁποῖον εἶνε κοντὰ εἰς τὸ Ζάππειον κάτω εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. »

— Μὰ λοιπὸν δὲν εἶνε οὔτε δύσκολον οὔτε ὀχληρὸν νὰ γράψῃ κανεὶς γράμμα, εἶπεν ἡ Λουκία διακρίπτουσα τὴν ἐπιστολὴν. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ διηγῆται. Τώρα μου φαίνεται ὅτι ἡ θεῖα μου εἶνε ἐδῶ κοντὰ μου καὶ ὀμιλῶ μαζί τῆς.

Καὶ ἐξηκολούθησε γράφουσα καὶ ἡ γραφὴ ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ καὶ ἔγραφεν, ἕως ὅτου ἀνεπαισθήτως ἐγέμισαν καὶ αἱ τέσσαρες σελίδες.

— Πῶς προοδεῖ ἡ Λουκία μου ! εἶπεν ἡ θεῖα ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς μικρᾶς ἀνεψίας τῆς. Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω τί σημαίνει τὸ ταξειδίον τῆς εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς.

N=A.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ.29]

— Κακέ! κακέ ἄνθρωπε! Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὸ εἶνε πλάσμα τοῦ Θεοῦ;

— Πιθανόν! εἶπεν ἐκεῖνος μουρμουρίζων. Αὐτὸ ὅμως δὲν το ἐμποδίζει νὰ τρώγεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τώρα ἐρχονται ἑορταί, πρέπει νὰ το σημάδευσω διὰ τὰ ἀρίστω ἔπειτα μαζὶ μετὰ ἄλλα. Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, μικρέ μου, δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ δουλειά σου.

Ὁ Βερτίνος ἐστερεώθη καλλίτερον ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἐσφιγξε τοὺς δύο μικροὺς γρόνθους του.

— Δὲν θὰ σου ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ διαπράξης ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου τοιαύτην σκληρότητα, πρὸς ἓνα πλάσμα ἐντελῶς ἀνυπεράσπιστον! εἶπε γενόμενος ὠχρότατος. Ὅχι ποτὲ δὲν θὰ σοῦ το ἐπιτρέψω!

Ὁ ἄνθρωπος συνέστειλε τὰς ὄφρες καὶ ἤρχισε νὰ ὑπομειδῇ.

— Σκοπεύετε νὰ με δεῖρετε, μικρούλη μου;

Ὁ Βερτίνος ἐταποθετήθη ἔμπροσθεν τοῦ μελανοῦ χοιριδίου τὸ ὅποιον ἐφώναζεν ὀξείως, ὀσφρηνόμενον τὸν ἀνημμένον σίδηρον.

— Δὲν θὰ ἐγγίσετε τὸν χοῖρον, εἶπεν, ἂν δὲν φονεύσετε πρῶτον ἐμέ. Εἶσθε κακός, πολὺ κακός!

Ὁ ἄνθρωπος ἤρχιζεν ἀληθῶς νὰ θυμῶν.

— Νὰ σοῦ πῶ ἓνα πρᾶγμα, μικρό μου; Μοῦ ἔρχεται μεγάλη ὄρεξι νὰ σε καύσω ὀλίγον, διὰ νὰ σε τιμωρήσω διὰ τὴν αὐθάδειάν σου. Φύγε λοιπὸν γρήγορα, ἄλλως οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί θὰ κάμω.

Ὁ Βερτίνος ἐφρικίασε καθ' ὅλον του τὸ σῶμα ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη.

— Προτιμῶ νὰ με καύσης ἐμέ, εἶπε, παρὰ νὰ ἐγγίσης τὸ πτωχὸν αὐτὸ πλάσμα.

— Τί ἄλλο νὰ του κάμω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος λησμονῶν τὸν θυμὸν του καὶ διατελὼν ἐκπληκτος. Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸ παιδίον.

— Εἶσαι παληκάρη, εἶπε, καρφερὸ δὲν σου καίγεται.

— Δὲν ξεύρω τί θὰ πῆ αὐτὸ, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος, ἀλλὰ σὲ βεβαίω ὅτι δὲν θὰ καύσης αὐτὸ τὸ ζῖον.

— Μπᾶ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἐβρυχήθη ὁ ἄνθρωπος. Σοῦ λέω ἀληθινὰ ὅτι θὰ σε καύσω ἐσέ, ἂν δὲν γονυπετήσης ἀμέσως νὰ μου ζητήσης συγγνώμην.

— Ποτὲ δὲν θὰ κάμω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Δὲν θὰ μοῦ ζητήσης συγγνώμην;

— Ὅχι! εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος.

Χωρὶς νὰ θέλῃ κἄν ὁ Βερτίνος ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ἐτοιμος νὰ λειπυμῆσθαι καὶ ἐπερίμενε σοβαρῶς ἀπὸ

στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ αἰσθανθῆ τὸν διαπυρον σίδηρον ἐπὶ τοῦ δέρματός του καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν φόρον τῆς καιομένης σαρκός του. Δὲν ὑπεχώρησεν ὅμως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐγαμήλωσε τὴν χεῖρα του.

— Τίποτε δὲν φοβεῖσαι! εἶσαι ἀληθινὸ παληκάρη! ἐπανέλαβε. Μπᾶ! ἄστειεύμουν, παιδί μου! Δὲν πιστεύω νὰ εὐρίσκειται κανένα ἄλλο παιδί ὅσον ἐσέ. Διὰ νὰ σε εὐχαριστήσω θὰ το ἀρίστω ἀσημάδευτον τὸ χοιριδίον. Ἀλλὰ εἶσαι τρελλό, χωρὶς ἀμφιβολίαν, νὰ κάμνης αὐτά, ἐκτὸς πάλιν ἂν εἶσαι ἄγγελος καὶ ἔπαισες ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βερτίνου ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἐτεινε τὴν χεῖρα του εἰς τὸν ἄνθρωπον με κίνημα βασιλικόν, ὡς ἐσυνήθισε νὰ κάμνη εἰς Ἀδιγιῶν. Ἐκεῖνος τὴν ἐσφιξε μέχρι συνθραύσεως εἰς τοὺς χονδρὸς δακτύλους του.

— Ἀληθινὰ! δὲν ἔχεις ἄλλον ὁμοῖόν σου ἢ τὸν κόσμον! εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ποτέ, ποτέ εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ καύσης τοὺς χοῖρους, ἐπανέλαβε σοβαρῶς ὁ Βερτίνος παρατηρῶν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Αὐτὸ ἐδῶ δὲν θὰ το καύσω ποτέ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος με στενοχωρημένον μειδιᾶμα. Πρῶτος σεῖς ἕως τώρα μ' ἐμποδίσατε ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου.

— Ἀλλὰ, ἐπανέλαβεν ὁ Βερτίνος μετὰ τὴν ἐπίσημον φωνὴν του, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ το ξανακάμνης αὐτό. Θὰ εἶνε κακὸν ἰδικόν σου ἐπὶ τέλους, διότι ὁ Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ. Εἶνε ἐντροπὴ ἓνας ἄνθρωπος τόσο δυνατὸς καὶ τόσο μεγάλος ὅσον ἐσὺς νὰ κάμνη κακὸν εἰς μικρὰ ἀσθενῆ καὶ ἀφωνα πλάσματα, τὰ ὅποια δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν. Ποτὲ νὰ μὴ το ξανακάμνης.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, μικρέ μου κύριε, ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ ἄνθρωπος.

— Ὄνομάζομαι Ἀδιγιῶν, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος.

— Καλὰ, θὰ σε ἀναγέρω πάντοτε εἰς τὰς προσευχάς μου, ἀνέραξε συγκακινημένως ἐκεῖνος.

Καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν:

— Ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιο παιδί! Ποτὲ δὲν εἶδα!

— Σὺς εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος, τείνων εὐγενῶς τὴν χεῖρα καὶ ἐξερχόμενος ἔπειτα τῆς μάνθρας πρὶν ἢ ὁ ἄλλος συνελθῇ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Μετ' ὀλίγα βήματα, ὁ μικρὸς κόμης ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν γίγαντα νὰ σβύνη δι' ὕδατος τὴν πυρᾶν ἐνῶ τὸ μικρὸν χοιριδίον περιεφέρετο ἐλεούθερον.

Ὁ Βερτίνος ἔφυγεν εὐχαριστημένος.

Καὶ ἐφαίνετο ὡς κάποιος νὰ του ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς:

«Τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἢ τὸν κόσμον εἶνε τὸ θάρρος, ὅταν ἢ καλοσύνη τὸ συνοδεύει. Τὰ δύο ἠνωμένα δύνανται νὰ κάμουν θαύματα.»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκτὸς τῆς φυσικῆς εὐγενείας τοῦ προσώπου ἢ ὅποια ποτὲ δὲν ἐξαιλείφεται καὶ τῆς χάριτος τῆς ἐμφύτου, ὁ Βερτίνος δὲν ἐφαίνετο καθόλου ὡς ἀρχοντόπουλον. Ἡ λευκὴ του ἐνδυμασία, ἡ πολυτελής κάπως, ἔφερε τὰ ἴχνη τῆς παλαιᾶς λέμβου εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθησε καὶ τοῦ ἀκαθάρτου ὕδατος τῆς γραΐας μεγαΐρας καὶ τῆς προστριβῆς ἐπὶ τῶν μελανῶν, τῶν σκωληκοβρώτων τοίχων τῆς μάνθρας. Αἱ μετὰ ξινὰ περικνημίδες του εἶχον χάση τὸ ἀληθὲς χρῶμα των εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς λάσπης καὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ὁ πῖλος του ἦτο συντεθλασμένος καὶ ἡ κόμη του ἀτακτος. Ὅστις καὶ ἂν διήρχετο ἔμπροσθεν τοῦ Βερτίνου δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τυχοδιώκτης ὁ κακοενδυμένος, ἦτο κόμης.

Καὶ μολοντοῦτο τώρα ἦτο πολὺ περισσότερο εὐτυχῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνδεδυμένος τὰ καλλίτερα του φορέματα εἶχε παρουσιασθῆ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μάμμης του, ἔμπροσθεν τῆς βασιλίσσης. Οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί θὰ εἶδε διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Κρόμβελ, ἢ τὸν Ριχάρδον Γ', ἢ τὸν Γέσσλερ, ἢ τὸν Νέρωνα. Ἐρχίζετο νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τὸν ὡς ἓνα τῶν ἱπποτῶν τοὺς ὁποίους ἐγνωρίζε!...

καὶ ἐγνωρίζε τόσο πολλούς!

Εἰς τὸν δρόμον του πάλιν ἀπήντησε μικρὸν κοράσιον τὸ ὅποιον ἔκλαιεν. Ἦτο ἄσχημον, πολὺ ἄσχημον, μετὰ τὰ κόκκινά του μαλλιά καὶ τὸ μεγάλο κεφάλι καὶ τὸ φοβερὸ στόμα καὶ τὸ μαῦρόν του δέσμα ἀλλὰ ἔκλαιε. Εἰς τὰς διαθέσεις τὰς ἠρωϊκάς εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκειτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βερτίνος, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τῆς ἀπευθύνη λόγους παρηγορίας.

— Διατί κλαῖς, μικρό μου κορίτσι; τὴν ἠρώτησε σταματῶν εἰς τὸ μέσον τῆς στενῆς ἀτραποῦ.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μετὰ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς τοῦ διαπεραστικοῦ, καὶ ἀπήντησε.

— Διότι πηγαίνω σχολεῖο, ἀφέντη μου!

— Πηγαίνεις σχολεῖο, εἶπες; Καὶ κλαῖς ἐπειδὴ πηγαίνεις σχολεῖο; Ξεῦρεις νὰ διαβάξης;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἐκβάλλουσα δυνατὸν λυγμόν.

— Τότε διατί δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη πού πηγαίνεις σχολεῖον νὰ μάθης; εἶπε μετὰ τὴν ὑψηλὴν του σοφίαν ὁ μικρὸς κόμης.

— Δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν μητέρα μου πού εἶνε ἢ τὸ κρεββάτι, ἀπήντησεν ἡ κόρη ὀλολύγουσα πάντοτε. Ὁ Τόμ ἐπληγώθηκε ἢ τὸ πόδι. Ποῖος θὰ φροντίξῃ γιὰ τὸ μικρό; Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ πάγῃ κοντὰ ἢ τὴ φωτιά καὶ θὰ καῖ καὶ θὰ πεθάνῃ!

— Θεέ μου! θεέ μου! εἶπε μετὰ τὸ συμπαθητικώτερον του ὕφος ὁ μικρὸς κόμης. Ἀλλὰ τότε διατί πηγαίνετε σχολεῖον;

— Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀκόμη δεκατριῶν ἐτῶν, ἀπήντησεν ἐκείνη μόνον δέκα εἶμαι. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ πατέρας μου ἐπῆγε ἢ τὴν φυλακὴν, ἐπειδὴ μὲ ἐκράτησε εἰς τὸ σπίτι. Καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἐγὼ εἰς τὸ σπίτι ποῖος θὰ περιποιηθῇ τὸ μικρό; Ποῖος θὰ θράσῃ τῆς πατάρας; ποῖος... Ἄ! πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι δεκατριῶν ἐτῶν!

Ὁ Βερτίνος δὲν ἠνῶσει, δὲν εἶχε ἀκόμη ἀκούσῃ νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκπαίδευσιν.

— Τί ἔργον κάμνει ὁ πατήρ σου;

— Ἐργάζεται εἰς ἓν πλινθοποιεῖον.

Ὅλοι ἐργαζόμεθα ἐκεῖ. Πηγαίνω καὶ τὸ μικρό εἰς τὸ πλινθοποιεῖον. Κάθεται ἐκεῖ καὶ παῖξῃ μετὰ τὴν μαλακὴν πλίνθον. Δὲν θέλουσιν ὅμως νὰ τον πάρω μαζὶ μου εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ κατὰ ἀναμφιδόλως κοντὰ εἰς τὴ φωτιά πού του ἀρέσῃ πάντοτε νὰ τριγυρίζῃ.

— Ἀλλὰ εἶνε ἐντροπὴ νὰ μὴν ἤξεύρης νὰ διαβάξης, ἐπανέλαβεν ὁ μικρὸς Κόμης με μεγάλην σοβαρότητα. Ἐπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ γνωρίζης. Πῶς ἔκαμα ἐγὼ;

— Πιθανόν οἱ γονεῖς σας νὰ μὴν ἐργάζωνται εἰς πλινθοποιεῖον, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ κόρη ἐρωτικῶς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς. Πάντα ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ἐγεννήθηκα εἶχα ἓνα μικρὸ ἀδελφάκι μου νὰ περιποιοῦμαι πρῶτα τὸν Τόμ, ἔπειτα τὸν Δικ καὶ ἔπειτα τὸ τελευταῖον αὐτὸ πού ἔχω τώρα. Ἐπειτα μήπως ἔχω ἀνάγκη νὰ ξεύρω νὰ διαβάξω διὰ νὰ κατασκευάζω πλίνθους;

— Ὅχι βέβαια! ἀλλὰ θὰ ἐμάνθανες τόσα ὠραῖα πρᾶγματα! ἀπεκρίθη ὁ Βερτίνος. Καὶ ἐγὼ, ξεῦρεις, νομίζω ὅτι εἶνε χρέος σου νὰ πηγαίνης σχολεῖον.

— Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ὁ κύριος ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὸν πατέρα μου εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπήντησε δυσθυμὸς ἡ μικρὰ κόρη. Τὰ ὠραῖα πρᾶγματα ὅπου μοῦ λέγεις δὲν ἀξίζουν τίποτε ὅταν ἔχεις κάπως ἄδεια τὴν κοιτιά. Δὲν θὰ ἐπατοῦσα τὸ πόδι ἀναμφιδόλως εἰς τὸ σχολεῖον ἂν δὲν μοῦ ἔλεγεν ὁ καίμενος ὁ μπαμπᾶς ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω ἄλλως θὰ τον βάλουν εἰς τὴν φυλακὴν.

— Καὶ ἐμὲ μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρόν νὰ τον βάλουν εἰς τὴν φυλακὴν, εἶπε μετὰ περισσοτέραν συμπάθειαν ὁ μικρὸς κόμης, καὶ δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τον ὑπακούσης καὶ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον. Θὰ προσπαθῶς ἐγὼ νὰ εὐρῶ τὸ μικρό καὶ θὰ φροντίσω περὶ αὐτοῦ. Πού εἶνε τὸ σπίτι σας;

Ἐκείνη ἔδειξεν ἀορίστως πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

— Πηγαίνετε ἓνα μίλλον ἀκόμη καὶ

θὰ εὐρετέ! τὸ κτήμα τοῦ Ζιμ-Βράκεν. Ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ, νομίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσετε ποτὲ νὰ ἡσυχάσετε τὸ μικρό.

— Θὰ δοκιμάσω, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ Βερτίνος.

Ἡ φαντασία του εἶχεν ἐξεγερθῆ ἔσον καὶ τὰ φιλεύσπλαγγνα αὐτοῦ αἰσθήματα δὲν ἐνθυμεῖτο ὅμως ποτὲ νὰ εἶχεν ἰδῆ πολὺ μικρὸν παιδίον.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐσὺ χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ σχολεῖον σου, ἐπρόσθεσε.

— Πηγαίνω, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ ἠρωϊκῶς, ἐκβάλλουσα τελευταῖον λυγμόν.

Καὶ πρᾶγματικῶς ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὅσον τῆς ἐπέτρεπον τὰ υποδήματά τῆς, ἢ μᾶλλον τὰ υποδήματα τοῦ πατρός τῆς, δύο καὶ τρεῖς φορές μεγαλείτερα ἀπὸ τοὺς πόδας τῆς.

Ἐντοσοῦτω ὁ μικρὸς κόμης ἤρχιζε νὰ κουράζεται πολὺ, διότι δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς μεγάλας ἐκδρομὰς ἢ περιέργεια ὅμως καὶ ὁ οἶκτος ἠδύνατο τὸ θάρρος του καὶ οἱ μικροὶ του πόδες διέσχισον τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος. Αἱ περικνημίδες του μετὰ τὰ ἀργυρὰ νήματα κατέστησαν πλέον ἐντελῶς ἀγνωρίσται ἐκ τῆς λάσπης.

Ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν ἐνὸς οἰκήματος κάποιος ἐβρυχήθη ἐνδοθεν καὶ μία γραῖα ἀόρατος εἰς αὐτόν, τὸν ἠπέλησε διὰ τοῦ σαρόβρου τῆς.

— Ὅχι, τοῦ εἶπε, δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ κτήμα τοῦ Ζιμ Βράκεν. Φύγε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ τυχοδιώκτη!

Ὁραῖα! τώρα τον μετεχειρίζοντο ὡς τυχοδιώκτην. Ἀλλὰ μήπως ὅμως δὲν ἦτο τῶντι τυχοδιωκτικὸν αὐτὸ που κάμνει ἀπὸ τὴν αὐγὴν;

Ἐβρυχάσθη μέχρι τοῦ λαιμοῦ του καὶ ἔπρεξε δι' ἄλλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν του πρὸς τὸ ἄλλο οἰκήμα τὸ ὅποιον ἔβλεπε μακρὰν ἐκεῖ κάτω.

Τὸ οἰκήμα αὐτὸ ἦτο ἀθλιέστατον. Ὅταν ὁ Βερτίνος ἐπλησίασεν εἶδε τὴν θύραν τοῦ ἀνοικτῆν, κατερειπωμένην. Ἐντὸς μικρᾶς χαμηλῆς κλίτης ἀθλιεστάτης ἦτο ἐξηπλωμένη δυστυχῆς γυνή. Ἐνα παιδί ἐκάθητο χαμὰ πλῆσιον τοῦ πυρὸς καὶ ἐκράτει κατὰ τῆς, ἓνα ἀντικείμενον ἄμορφον, παράδοξον, ἀλλόκοτον, τὸ ὅποιον ἐξέβαλλε διαπεραστικῶς κραυγὰς ὁ μικρὸς Κόμης μετὰ πολλὴν σκέψιν συνήγαγε ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα που ἐφώναζε θὰ ἦτο βεβαίως τὸ περίφημον μικρό, τὸ ὅποιον ἠπειλεῖτο διὰ τραγικοῦ θανάτου ὑπὸ τῆς πυρᾶς. Τὸ παιδίον τοῦ ὁποῖου ἐκράτει μεταξὺ τῶν γονάτων του τὸ μικρὸν βρέφος παρητήρησε τὸν Βερτίνον μετὰ τοὺς δύο μικροὺς ὀφθαλμούς του.

— Μαμμὰ μου, μαμμὰ, ἓνα ἀρχοντόπουλο! εἶπε μετὰ φωνὴν ἀγρίαν.

Ὁ Βερτίνος ἐξέβαλε τὸν πλόν του καὶ εἰσῆλθεν εὐγενῶς.

— Εἶσθε λοιπὸν πολὺ ἀσθενῆς, κυρία, ἠρώτησε τὴν γυναῖκα μετὰ τὴν μικρὰν γλυκυτάτην φωνὴν του. Συνήντησα... συνήντησα ἓνα κοριτσάκι τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ ἀνήσυχον διὰ τὸ μικρό. Τῆς ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἔλθω, ὡστε ἂν σὺς εἶμαι χρήσιμος εἰς τίποτε...
Ἡ γυνὴ ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν βραχιῶν τῆς καὶ τον παρητήρησε μετὰ λαιμάργους ὀφθαλμούς:

— Ἀφέντη μου, τί νὰ μας κάμνης... ἐκτὸς ἂν ἔχης... ἂν ἔχης ἓνα δύο σελίνια...
— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐψιθύρισε ὁ Βερτίνος, ὅστις ἠθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀλιγώτερον κόμητα παρὰ ποτὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἡ ἀσθενῆς ἐξέβαλε στεναγμὸν δυσαρρεσκείας καὶ κοπώσεως καὶ ἐπανέπεσεν ἀδιάφορος.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐκ τῶν τῆς Ouida

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεὸς ἐτήγει εἰς τοὺς ἀνεψίους του τὸν μηχανισμόν τῆς κινήσεως τοῦ σιδηροδρόμου.

Μόλις ἐτελείωσε.

— Ἐνόησα πολὺ καλὰ, λέγει ὁ Τοτὸς μόνον ἓνα πρᾶγμα δὲν εἰμπορέσα νὰ καταλάβω.

— Ποῖον;

— Νά, πῶς εἰμπορεῖ νὰ κινήται χωρὶς ἄλογα; Βοτάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῆς Διμνης.

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν κουρεῖον νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του· αἰσθανθεὶς ὅμως ψυχὸς λέγει πρὸς τὸν κουρέα ἐνῶ τον ἐκούρευε:

— Τί κροῦ εἶνε αὐτὸ που κάμνει ἐδῶ μέσα! θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε βεβαίως νὰ φορῶ τὸ καπέλο μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

Ἡ Μαρούλα μίαν ἡμέραν τὴν κυρία τῆς ῥωτοῦσε:

«Περὶ σπυρίδιον αὐτὸ δὲν θάββαλε τὸ τραπέζι;» Τὴν κυρία τῆς ὅταν εἶδε ὅτι ἐκπληκτος γελῶσε, ἐκπληκτος καὶ θυμωμένη κ' ἡ καλὴ μαζὶ ἡ Μαρούλα

ἔτις κυρίας τῆς ἐστράφη τὴν Ἐλένη τὴν μικροῦλα:

«Δὲν μοῦ λέγεις ἢ μαμμὰ σου διατί με περιπαῖξες; Ὅταν ἐφυγ' ὁ μπαμπᾶς σου εἶπε πῶς τὸ μεσημέρι τὴν Διάπλασιν ἀρίστην νῆαν φίλην θὰ σας φέρῃ.» Βοτάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοκασμένης ἰδῆς.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ σὺ, Ὑψηλὴ Κυρίαρχος, καὶ πάντες ἐν γένει οἱ συνδρομηταί μου δύνανται νὰ μοι στέλλουν καὶ λύσεις, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν καὶ παιδικὰ πνεύματα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν δημοσιεύονται πάντα τὰ στελλόμενα ἀλλὰ μόνον ὅσα κρῖνονται κατάλληλα.

Ναί, Ἀρριανὸν Δέον, νὰ συναγωνισθῆς αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ. θὰ ἤμην τελείως εὐτυχῆς ἂν ἔβλεπα ὄλους μου τοὺς συνδρομητὰς λαμβάνοντας μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοὺς ὁποίους προτείνω.

Ἐυχαριστῶ πολὺ, πολὺ, Ἀττικὴ Νύξ, διὰ τὴν ἄπειρον ἀγάπην σου, ἥτις με καθιστᾷ εὐ-

τυχῇ. Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλδα ἤρχισεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 19 Φεβρουαρίου, τὸ ὁποῖον σοῦ στέλλω.

Εἶχα πεποιθῆσιν εἰς τὴν νόησόν σου, Κιρκινιάτσε, καὶ ἤμην βεβαία ὅτι θὰ ἤνθεις τὸν τρόπον τῆς λύσεως τῶν ἀποστολιχίων ἀνατρέχων εἰς προηγουμένα φυλλάδια.

Σύμφωνοι, φιλότατῃ Μαρίκᾳ Καλοῦδῃ θὰ μου γράψῃς καὶ θὰ σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μικρὸς Ναυπηγὸς πότε θὰ μου γράψῃ καὶ αὐτός;

Περιμένω λοιπὸν τὴν ἄλλην σου ἐπιστολήν, Χρυσόμαλλον Δέρας.

Ἄν ἐργάζεσαι μὲ ἐπιμέλειαν, Πλάτων Σῶ, βεβαίως θὰ λάβῃς ἐν βραβεῖον. Αὐτὸ το ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τῶν ὁποίων τὴν γλῶσσαν μανθάνει: «Τὰ καλὰ κόπω κτώνται.»

Τὸ Τόξον τοῦ Φοῖβου, τὰ πρῶτα πρὸς τὴν ποιήσιν βήματά του ἐθεώρησε, λέγει, καθήκον του νὰ ἀφιερώσῃ πρὸς ἐμὲ καὶ ὅτε τὸ πρῶτον ἔμαθε τὴν εἰδήσιν τῆς καθ' ἑβδομάδα ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μου συνέθεσε τὸ ἐξῆς ποιήματιον:

« ΤΗΙ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ

Ἄγαπητῇ Διάπλασις, παρὰ πολὺ ἐχάρην ὅτε τὸ πρῶτον ἔμαθον τὴν χάριν τὴν μεγάλην ποῦ κἀμνεῖς ἔς τοὺς συνδρομητάς καὶ τὰς συνδρομητριάς

Νὰ ἔρχεσαι συχνότερα ἀπὸ θερμῆς καρδίας λοιπὸν κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ ἔλοι οἱ ἄλλοι

καὶ εὐχομαι ἡ Διάπλασις ἀεὶ ποτε νὰ θαλλῇ.

Μὰς ἐργεσαι τὸ Σάββατον ὡς πεῖδ καλῇ μας φίλῃ μὲ τὴν καρδίαν εὐθυμον, ἐν γέλιο εἰς τὰ χεῖλη, μὲ γίλια παιγνιδάκια, μὲ γέλια καὶ μ' ἀστεία, μὲ συμβουλὰς, μ' αἰνίγματα, μὲ γρίφους, μὲ

μὲ σέ, καλῇ Διάπλασις, τὸς ὥρας μας περνοῦμεν, χωρὶς καὶ τὴν μελέτην μας ποτὲ νὰ λησμονοῦμεν. Κ' ἐγὼ λοιπὸν σ' ὑπόσχομαι καὶ θὲαν γίνω γέρον νὰ σε λαμβάνω πάντοτε νὰ σε διαβάξω χαίρων.

ΤΟΞΟΝ ΤΟΥ ΦΟΙΒΟΥ.»

Ἡ εἰλικρινείᾳ σου, μ' ἀρέσει, Ἐκηθόλε Ἀπολλων, μόνον τὰ μικροσκοπικά σου γράμματα δὲν μ' ἀρέσουν διότι κουράζουσι τοὺς ὀφθαλμούς, προξενοῦν μάλιστα πόνον εἰς τὸ ἐξῆς ἀπόβαλε τὴν συνήθειαν τῆς μικρογραφίας καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐπιστολάς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου ἑ. ἑ.)

66. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα καὶ τὸ πρῶτον μου, γράμμα καὶ τὸ δευτέρου μου, γράμμα καὶ τὸ τρίτον μου, σαρατηγὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

67. Στοιχειογράφος.

Διώχῳ σίγμα, βάζῳ ρῶ καὶ ἀμέσως ἀπορῶ Ἀπὸ νῆσον μακρυνῇ Ἄλλη νῆσος θὰ φανῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ Πλάτωνος, Γ. Β.

68. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἥρα ἡ λαμπρόφθαλμος, ὁ φάντασος Μορφεύς, Ἡ Ἄθνη, ὁ Ποσειδῶν, ὁ τάχιτος Ἑρμῆς, Ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ὀλυμπος καὶ τέλος ὁ Ὀρφεύς Προσφέρουσι τὰ συστατικά μετὰ χαρὰς πολλῆς, Δι' ὧν εὐκόλως φέρεται καὶ τάχιστα εἰς φῶς Θεὸς τις τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Διὸς υἱός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τέξου τοῦ Φοῖβου.

69. Φιλολογικῆ ἐρώτησις.

Ποῦς ποιητὴς τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ἐγεννήθη ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας, πότε, διατὶ ἐκλήθη « Ἀνακρέων τῆς Νέας Ἑλλάδος » πότε δὲ καὶ ποῦ ἀπέθανεν;

Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Γ. Κουμαντζῆ.

70. Παίγνιον.

Τοποθετήσατε ἐντὸς τῶν ἐναντι 16 τετραγωνιδίων τοὺς ἐν αὐτῆς 12 σταυροὺς οὕτως ὥστε καὶ ὀριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀριθμῶνται ἀνὰ τρεῖς σταυροί.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τέξου τῶν Βορειῶν Ὁρέων.

71—74. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης:

1) ΒΕΠΡΕΤ.—2) ΗΝΟΡΣ.—3) ΔΙΕΟΣ.—4) ΔΑΝΟΟΡΣ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ν. Κουτσουγιάννη.

75—78. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι: ἴσος, ὄρκος, ποῦς, ὄσον.

Ἐστὴν ὑπὸ Γ. Θεοφιλοπούλου.

79.—81. Κεχρομμένα ὀνόματα γραμμάτων.

1.—Τὸν Θεὸν φοβοῦ, τοὺς πρεσβύτας σέβου.

2.—Ὁ μὴδὲνα ἀδικῶν οὐδένοσ δέεται νόμου.

3.—Μηδέποτε φρονήσῃς ἐπὶ σεαυτῷ μέγα, ἀλλὰ μηδὲ καταφρονήσῃς σεαυτοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ Διαδμήρου τοῦ Μοναρχοῦ.

82-85. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ νῆσος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κρήτη.

2. Τὸ ὄρος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ὄσσα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοξαμένης Ἰδης.

84. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι-κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ δὲ ὀκτώ σιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ θὰ σχηματίζουσι τὸ ὄνομα ἔρπετου, αἱ ἑξ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα θήμου, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ὄνομα ἥρωος, καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δύο τὸ ὄνομα ζώου τετραπόδου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

85. Ἀστὴρ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστέρικοι διὰ γραμμάτων, ὥστε ὀριζοντίως ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα ἀσβεβείας, καθέτως τὸ ὄνομα πτηνοῦ καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα τόπου ἱεροῦ καὶ ἀπαραιτήτου τινὸς εἰς πᾶν αἶνιγμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

86. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Σύζυγος ἥρωος τῶν Τρώων. 2, Θεά. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Μέρος τῆς χειρός. 5, Αὐτοκράτωρ ὀνομαστὸς διὰ τὴν θηριδιάν του.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοξαμένης Ἰδης.

87. Ἑλλισοσύμφωνον.

οὐ—ου—αου—αι—ια—εσα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Κομμάτων τοῦ Δουνάβεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασθὴν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὁμογενῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριарχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—6 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαρτίου 1894 Ἔτος 16ος.—Ἀριθ. 6

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια · ἴδε σελίδα 33]

Ἐάν, παρὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἔτυχε νὰ πλήξῃ καμμίαν φορὰν καὶ κατόπιν, τοῦτο βεβαίως δὲν τη συνέδη μίαν Κυριακὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς κυκλιδοτῆς θύρας τῆς ἐπαύλειος μία ἀμαξα φέρουσα τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μπρεβάλ, μὲ τὰ τρία αὐτῶν τέκνα.

«ὦ, τί εὐτυχία!» ἀνέκραξεν ἡ Ροζάλδα καὶ ἔτρεξε ἀναγγεῖλη τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν μητέρα τῆς.

«Θὰ καταβῶ ἀργότερα», τῇ εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς, «ἄς τοὺς δεχθῶν πρῶτα ἡ θεία σου καὶ ὁ πατέρας σου.»

Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς ὁποίας κατέβαλον καὶ οἱ δύο οὔτοι, διὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ὀπωσθήποτε ἀμήχανον θέσιν τῶν ξένων τῶν, ἡ συνομιλία κατ' ἀρχὰς ἐπροχώρει μετὰ κόπου.

Ὁ συμβολαιογράφος δι' ὅσους δὲν τον ἐγνώριζαν κατὰ βάθος εἶχε τὸ κακώτερον ἐκεῖνο ἦθος, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Ἡ σύζυγος του ὅπως συμβαίνει συχνὰ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὠμίλει ὀλίγον εἰς τὸν κόσμον, προπάντων ἐπὶ παρουσία τοῦ συζύγου τῆς. Τὰ κοράσια δὲν ἔλεγον τίποτε, οὔτε ὁ Μάξιμος, ὁ ὁποῖος περιέστρεφε μεταξὺ τῶν δακτύλων τὸ κασκέτον του, σκεπτόμενος «Τί πληκτικὸν πρᾶγμα τοῦ εἶνε αἱ ἐπισκέψεις!»

Ἐξαίφνης τὸ ὄνομα τῆς Μαρκησίας Ροσμπριζέ ἐπροφέρθη καὶ ὡς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἐγαλθάνισεν ὄλας τὰς γλώσσας.

Ὁ συμβολαιογράφος καὶ ἡ σύζυγός του ὠμίλου τώρα καὶ οἱ δύο συγχρόνως, ἐν φ' τὰ κοράσια ἐστρέφοντο πρὸς τὴν Εὐτυχίαν.

— Ἄ, εἶδατε λοιπὸν τὴν μαρκησίαν;

— Εἶνε πολὺ ἀξιαγάπητος, ἀλήθεια; Τί κρίμα νὰ χάσῃ τὴν μνημὴν τῆς!

— Διατηρεῖ ἐν τούτοις ἀκόμη τὴν μνημὴν τοῦ παρελθόντος καὶ μίαν καλὴν φιλολογικὴν προμήθειαν» παρετήρησεν ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία, ἐνθυμηθεῖσα τὸν στίχον τοῦ Βοαλώ.

— Τὸ παρετηρήσατε; Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶπῃ δύο φράσεις, ἢ ἄλλοι βαδίζουσι παραπλευρῶς τοῦ φορέου τῆς μάμμης τῆς» (σελ. 42, στήλ. α')

χωρὶς νὰ παρεμβάλῃ καὶ ἕνα στίχον! εἶπεν ἡ φίλη τῆς.

— Καὶ καμμίαν φορὰν ὀλόκληρα ἀποσπάσματα ποιητῶν, προσέθεσεν ὁ κ. Μπρεβάλ.

— Πόθεν αὐτὴ ἡ κλίσις; Ἦμποροῦσε κάλλιστα νὰ γίνῃ ἠθοποιός, παρετήρησεν ὁ κ. Μορδάς.

— Τί κεραυνὸς θὰ ἐξέπεμπε τὸ βλέμμα τῆς μαρκησίας, ἂν σὰς ἦκουεν! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος ἠθοποιὸς αὐτῆ, τῆς ὁποίας ἡ γενεὰ ἀνέρχεται μέχρι τῶν σταυροφόρων! Ἐν τούτοις δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι κατέχει τόσας γνώσεις, ἢ μήτηρ

τῆς, ἢ ὁποία προσέφυγεν εἰς Γερμανίαν καὶ εὐρέθη μεταξὺ ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων, σοφῶν, ἐφρόντισε νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρην τῆς τὴν πλέον ἐπιμεμημένην ἀνατροφήν. Ὄταν αὐτὴ ὑπανδρεύθη τὸν μαρκησίον Ροσμπριζέ, πολὺ γεροντότερον αὐτῆς, κατελήθη ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν νανοῖξῃ φιλολογικὸν σαλόνι, νὰ κάμῃ νὰ ἀναζήσῃ τὸ περιφθονοῦ μέγαρον τῆς Ραμπουγιέ! (*)

(*) Ἐπὶ Λουδοβ. ΙΔ' τὸ συντεκτονικὸν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πνεύματος.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιοτορημάτος του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ἕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλας εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντάς τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυμῆν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εικοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ἑλω δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μίας δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσώτερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλεκτριζομένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς οἱ ὀλίγοι φυλαττόμενοι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῆν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διὸς 10 λεπτά ἀπαυτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράζον χρυσὸν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 δραχμῶν, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταχυδρομικῆς ἀποστολῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.